dosarul nr. 2ra-657/17

prima instanță - (Judecătoria Bălți) A. Guțu
instanța de apel - (Curtea de Apel Bălți) S. Procopciuc, E. Grumeza, D. Corolevschi

Î N C H E I E R E

22 martie 2017 mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ
al Curţii Supreme de Justiţie

în componenţă:
Preşedintele completului, Valentina Clevadî
judecători Galina Stratulat
Dumitru Mardari

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Primăria municipiului Bălți,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Primăriei municipiului Bălți împotriva lui Senciuc Nicolai, Senciuc (Salem) Anastasia, Radamovscaia (Crastîni) Galina și Crastîni Andrei, intervenient accesoriu Întreprinderea Municipală „Gospodăria Locativ Comunală Bălți”, cu privire la decăderea din dreptul de folosință a spațiului locativ, radierea vizei de reședință și evacuarea bunurilor,

împotriva deciziei Curţii de Apel Bălți din 22 noiembrie 2016, prin care a fost respins apelul declarat de Primăria municipiului Bălți și menținută hotărârea Judecătoriei Bălți din 28 martie 2016,

c o n s t a t ă:

La 05 mai 2015 Primăria municipiului Bălți a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Senciuc Nicolai, Senciuc (Salem) Anastasia, Radamovscaia (Crastîni) Galina și Crastîni Andrei, intervenient accesoriu ÎM „Gospodăria Locativ Comunală Bălți”, prin care a solicitat recunoașterea ca decăzuți din dreptul de folosire a apartamentului nr. 5 din str. Ștefan cel Mare, 119, mun. Bălți a pârâților Senciuc Nicolai, Senciuc (Salem) Anastasia, Radamovscaia (Crastîni) Galina și Crastîni Andrei, împreună cu toți membrii familiei.

În motivarea acțiunii a indicat că apartamentul nr. 5 din str. Ștefan cel Mare, 119, mun. Bălți este compus dintr-o odaie cu suprafața de 19,1 (27,6) m.p. cu toate comoditățile comunale şi nu este privatizat.

Susține că chiriașul principal Senciuc (Crastîni) Anna, decedată la 04 noiembrie 2005, a primit apartamentul în baza ordinului de repartiție nr. 1064 din 13 noiembrie 1970.

Menționează că în apartament au fost înscriși Crastîni Andrei (decedat la 27 martie 1978), Crastîni Alexei (decedat la 30 aprilie 1999), Senciuc Nicolai, Salem (Senciuc) Anastasia, Radamovscaia (Crastîni) Galina, Crastîni Andrei, însă, persoanele care au rămas înscrise nu locuiesc în apartamentul menționat un termen îndelungat.

Invocă că la 25 noiembrie 2014 şi la 25 martie 2015, de către inginerii fondului locativ al ÎM „Gospodăria Locativ Comunală Bălți”, au fost întocmite actele privind

verificarea de facto a locuitorilor apartamentului din str. Ștefan cel Mare, 119, mun. Bălți, prin care se confirmă că în apartamentul dat de fapt locuiesc alți chiriași.

La 16 martie 2016 Primăria municipiului Bălți a înaintat cerere de concretizare, prin care a solicitat recunoașterea lui Senciuc Nicolai, Senciuc (Salem) Anastasia, Radamovscaia (Crastîni) Galina și Crastîni Andrei ca decăzuți din dreptul de folosire a apartamentului nr. 5 din str. Ștefan cel Mare, 119, mun. Bălți, radierea vizei de reşedinţă şi evacuarea bunurilor.

Prin hotărârea Judecătoriei Bălți din 28 martie 2016 cererea de chemare în judecată a Primăriei municipiului Bălți împotriva lui Senciuc Nicolai, Senciuc (Salem) Anastasia, Radamovscaia (Crastîni) Galina și Crastîni Andrei, intervenient accesoriu ÎM „Gospodăria Locativ Comunală Bălți”, cu privire la decăderea din dreptul de folosință a spațiului locativ, radierea vizei de reşedinţă şi evacuarea bunurilor s-a respins ca neîntemeiată.

Prin decizia Curţii de Apel Bălți din 22 noiembrie 2016 s-a respins apelul declarat de Primăria municipiului Bălți și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Bălți din 28 martie 2016.

La 25 ianuarie 2017, prin intermediul oficiului poștal, Primăria municipiului Bălți a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei Curţii de Apel Bălți din 22 noiembrie 2016 și a hotărârii Judecătoriei Bălți din 28 martie 2016, cu trimiterea pricinii la rejudecare în instanța de fond.

În motivarea recursului a invocat că instanțele de judecată au apreciat eronat circumstanțele de fapt.

În acest sens, indică că instanța de apel nu a luat în considerație că însăși pârâtul Senciuc Nicolai a declarat că în apartament locuiesc chiriași, iar el pleacă des în Ucraina. Fiica acestuia Senciuc (Salem) Anastasia nu doar că nu locuiește în apartament, dar nici măcar nu se află în țară, la fel ca şi Crastîni Andrei. Totodată, faptul că începând cu 2004 şi până la momentul actual pârâta Radamovscaia (Crastîni) Galina nu a locuit şi nu locuiește în apartament a fost confirmat de către ultima în ședința primei instanțe.

Menționează că conform art. 63 Codul locativ, (în vigoare la momentul constituirii situații juridice în prezentă speță şi formulării acţiunii civile) în cazul cînd chiriașul ori membrii familiei lui lipsesc temporar, încăperea de locuit li se menține timp de șase luni.

Însă, în apartamentul dat pârâții nu trăiesc o perioadă mai îndelungată și nu au solicitat prelungirea terminului chiriei, iar astfel, după expirarea terminului de șase luni a apărut temeiul de decădere a acestora din dreptul de folosință asupra spațiului locativ.

Totodată, reține că apartamentul în litigiu nu a fost privatizat și constituie proprietate municipală, însă proprietarul Consiliul municipal Bălți nu a fost atras în proces conform art. 65 Codul de procedură civilă.

Mai mult, nu s-a luat în considerație că deja este hotărârea definitivă a Curţii de Apel Bălți din 30 mai 2013, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Senciuc (Salem) Anastasia împotriva lui Crastîni Andrei şi Radamovscaia (Crastîni) Galina privind recunoașterea pierderii dreptului la spațiul locativ, în care unul din temeiurile de respingere a acţiunii invocat a fost faptul că însuși reclamanta nu locuiește în apartamentul menționat timp îndelungat, fiind plecată peste hotarele tarii.

Mai invocă că, nu au fost luate în considerație prevederile art. 315 alin. (1) Codul civil, art. 1 alin. (6) Legea cu privire la proprietatea publică a unităților administrativ-teritoriale nr. 523-XIV din 16 iulie 1999 şi prevederile legilor speciale care urmau a fi aplicate.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere şi nu poate fi restabilit.

Potrivit ștampilei de pe copia scrisorii de însoțire, Primăria municipiului Bălți a recepționat decizia instanței de apel la 29 decembrie 2016 (f.d. 189).

Astfel, se constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale şi a declarat recurs în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) şi (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs şi face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial şi de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) şi (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) şi (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material şi procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu şi temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond şi de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor şi concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, şi anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [*cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230*]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (*Luordo împotriva Italiei, pct. 85*). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (*Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45*).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CtEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național şi de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (*a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39*).

La fel, conform jurisprudenței Curţii, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac şi procedurile care implică doar chestiuni de drept, şi nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (*Helmers împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A*).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 şi nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de Primăria municipiului Bălți, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) şi (4) Codul de procedură civilă şi, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) şi art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de Primăria municipiului Bălți se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Preşedintele completului, Valentina Clevadî

judecători Galina Stratulat

Dumitru Mardari